

nødvendigt at have Rytteri dertil, men saa tror jeg ogsaa, at man derved særlig maa lægge Bøgt paa Budtjenesten eller Ordonnantsjefesten, som det hedder. Jeg vilde finde det saare naturligt og meget tids sparende, dersom man, saasnart man havde faaet Kjenndskab til det indskafte Mandskab og dets Færdighed i de forskjellige Ting, der forlangtes af dem, da vilde tage en hel Del af disse frem til at danne et særskilt Korps med en særlig Uddannelse til Ordonnantsjefesten. Man har jo Exempel paa, at det er en meget vigtig og væsentlig Ting, at denne Tjeneste bliver besørget godt i Krigstilfælde; et saadant Korps vilde jeg kalde et Elitekorps, og det i en ganske anden Forstand end den, hvori den ærede Krigsminister har kaldt det Mandskab saaledes, der ifølge Forslaget forbliver liggende inde om Vinteren til at være en Støtte for de svage Kammer og for det Mandskab, der kun har faaet den kortere Uddannelse. Jeg tror, at, dersom man vil gaa i denne Retning og ved Rytteriet særlig lægge Bøgt paa Budtjenesten eller Ordonnantsjefesten, vil det blive det Væsentlige, som vort Rytteri vil komme til at udføre ligeoverfor Forsvaret her paa vor Jordbund, saameget mere som man har hørt tidligere og tildels ogsaa nu af den ærede Krigsminister, at vort Hovedforsvar navnlig vil blive paa Sjælland. I det jeg gaar ud fra denne Betragtning, kan jeg ikke Andet end tro, at selv om man med en mindre Styrke vilde foretage Noget mod Fjenden i Sylland, vilde man i ethvert Tilfælde have Rytteriet saa betids overført til Sjælland, at ikke Transporten af denne Baabenart, som er meget vanskeligere end de andres, skulde forsinke Overførselen. Jeg tænker mig altsaa, at det nærmest vil kunne gjøre Tjeneste, og det god Tjeneste, ved at være bleven øvet til Bud- eller Ordonnantsjefeste; det er dette, som jeg betragter som Rytteriets væsentligste Opgave (Kofod: Afspøgning!) Det ærede Medlem siger: „Afspøgning.“ Dette falder ganske ind under, hvad jeg kalder Budtjenesten; thi enten de have udført deres Tjeneste i Form af, at de have afspøgt, eller at de komme som Bud fra en Befalende til en anden, betragter jeg som Et og det Samme. — Dernæst er der Artilleriet. Efter vor nuværende Hærløve vilde vi jo ved Udbrud af en Krig kunne rykke ud med 73 Bataillon eller cirka 3 Bataillon for hver 100 Mand. Nu har Udvalgets Flertal i 1872—73, da det behandlede Hærløven, foreslaaet en Forøgelse og saa der, men navnlig en Forøgelse med Hensyn til Anskaffelse af nye Artillerivaaben, de saakaldte Mitrailleurser. Den ærede Krigsminister har ikke omtalt dem i Forslaget. Maafe der fra den sagkyndige Side atter skal være gjort nye Opgaver, hvorved man er kommen til et andet Resultat end det, man tidligere var kommen til med Hensyn til disse hurtigskydende Vaaben,

men i ethvert Tilfælde vil der blive Læilighed til, at undersøge Sagen nærmere og faae Ministerens Mening at høre desangaaende. Der er endnu et Punkt, som jeg ikke kan undlade at omtale. Ifølge Hærløven af 1867 have vi, som bekendt, 12 Generaler, og dette Antal er endnu bibeholdt i Lovforslaget. Det forundrer mig Noget, at en Krigsminister, som jeg har erkjendt her ved Revisionen af Hærløven er gaaet frem i Retning af at spare, ikke har gjort dette Punkt til Gjenstand for Overveelse. Ja, det kan jo have været Gjenstand for hans Overveelse, men den ærede Minister har da ikke turdet foreslaa et mindre Antal. Jeg antager nu, at 12 Generaler til vor lille Armee er en General til hver 3,000 Mand, men det turde dog være, at man ikke behøvede et slet saa stort Antal. Flertallet har været af samme Mening og foreslaaet 4 Generaler, og jeg tror, at der er endnu en Grund, der taler for ikke at have saamange, foruden den besparende. Ved en Krigs Udbrud vil jeg antage, at det maatte være lettere for vedkommende Mand, som staar i Spidsen for Krigsstyrelsen, blandt Armeens Stabsofficerer at finde en Mand, der særlig egner sig til at overtage Overkommandoen, end blandt 12 Generaler. Det er ikke hermed sagt, at det, at vi have saamange, er noget Bevis paa, at de ikke due; det skal jeg vel vogte mig for at sige. Men jeg har den Erkjendelse, og jeg tror, at der er flere, der dele den med mig, at det ikke er Ret i Tredens Dage at udnævne Befalingsmænd for Krigen, navnlig dersom vi i 1874 udnævne en Mand til at føre Overkommandoen over hele vor Hær, og der saa om 5—6 Aar kommer et Tidspunkt, da man skal benytte den, hvor det kan være, at der er mange andre Forhold tilstede, som kunde gjøre det nødvendigt, at man tog en anden, maafe yngre Mand. Det forud at have en saadan Mand bestemt hertil vilde være en Hindring og skabe Misnøje og Misforhold, som maafe ikke vilde være de allerheldigste for Manden i Armeen. Jeg skal derfor tillade mig ogsaa her ved dette Punkt særlig at anbefale til den ærede Ministers fornyede Overveelse, om vi ikke maafe ogsaa der kunde blive noget enige. Det er jo en Selvfølge, at hvert Medlem i denne Sal maa gaa Noget paa Afkod med sin egen Overbevisning om det Rigtige for at lempe saa mange Hoveder under een Hat. Dersom jeg skal udtale det, som jeg anser for det Heldigste, da blev det noget ganske Andet end det, vi her have; men jeg erkjender, at man ikke kan gjøre — som det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Præst Amtets 6te Valgkreds (Bojsen) — saa store Spring med Et. Jeg vil haabe, at man ved den videre Behandling af denne Sag vil komme mere og mere henimod det Maal, som jeg har tænkt mig egner sig bedst her i Landet: en fuldstændig Almenevæbning eller Militz, som ikke blev af ret stor Bekostning. Vi vilde ved samme Læilighed — hvad